

tænkning var grundet paa ligeledes fremkomne Erklæringer, indhentede fra Underøvrighederne i 1) Faaborg og Salling Herred, som bl. A. anfører, at enkelte Fiskere, som følge af Drivevaaddene, have maattet nedlægge deres hidtil drevne Fiskeri, og at Andre ophøre dermed; 2) Sunds og Gudme Herreder, som ogsaa omtale Aalefiskeri med Vaad, som trækkes til Vaaden, og, næst at anføre flere Exempler paa Vaaddenes skadelige Virkninger, optage nogle Bemærkninger i modsat Retning, meddelt af Skipper Bihl. Carlsen af Brohave, der samme Aar havde brugt Drivevaadsfiskeri; 3) Vråstjølbing og Vrå Herred; 4) Rudstjølbing og Langelands Herreder og 5) Ryborg. Med Skrivelsen fra Odense Amt fulgte Erklæringer fra Underøvrighederne i 1) Assens og Baag Herreder; 2) Wedellsborg Birk; 3) Bjerge-Nasum Herreder, der ikke har kunnet fri sig for Tvivl om, at Beretningerne for de skadelige Virkninger for Odensefjords Vedkommende kunne være noget overdrevne. Iøvrigt stemme alle Erklæringer overens deri, at der i Stenning og Holdning hos den fiskeende Almue ikke var foregaaet nogen Forandring; Døstet om et Forbud vedblev at være almindeligt. I Henseende til det nærmere Indhold af de væsentligste af de ovenanførte Betænkninger og Erklæringer tillader Udvalget sig at henvisse til dets Forhandlingsprotokol S. 17, 18 og 19.

Hvad Stemmningen angaar, da var den de fleste Steder ophidsset til en høj Grad af Lidenskabelig, og derpaa kunde Lov 9. Marts 1872 ikke raade Bod; den bidrog snarere til endmere at forbitte Gemytterne, da Fiskerne opdagede, at de vare blevne stufede i deres Forventning om et virksomt Forbud, men nu saa, at den ofte fortolkedes som angaaende de egentlige engelske Trawls, om hvis Anvendelse paa vore Fjorde der end ikke kunde blive Tale. Forbittrelsen, som vi, imod hvad der fra enkelte Sider er paastaet, ikke kunde finde det billig alene at tilskrive Misundelse, var paa flere Steder allerede tidligere paa en beklagelig Maade kommen til Udbrud i Selvtægt, forbunden med Vold og Trusler derom, naar tilreisende fremmede Aalefiskere ikke, efter Opfordring, godvillig forlode det Sted, de havde udfet til at fiske paa. Vi skulle til Exempel anføre:

Paa Isefjord gik i Sommeren 1861 Hjemmesfiskere, mandstærke nok til at have Overmagten, ombord i nogle Jagtskibe, som havde lagt sig for Anker paa Fjorden og med Vaade om Matten dreve Vaadsfiskeri, indespærrede Besætningerne i Lasten, lettede Anker og sejlede dem ud i Fjordmundingen, hvor de antrede op og forlode dem med Trusel om endnu eftertrykkeligere Vold, hvis de vovede at vende tilbage, se herom nærmere Tidsfr. for Fiskeri, 6. Aarg. S. 228.

Forhører ved Bjerge-Nasum Herreders Politiret af 31. Maj 1871 og Kjersteminde Kjøbstads Politiret af 1. Juni s. A., der i Udskrift ere vilagte Besværingen Nr. 5, indeholder det Nærmere angaaende Voldførsel mod Tornøes og Neres Vaade 2den Pintsedag s. A.

Klage til Byens Stiftamt af 29. Maj 1872, altsaa efter at Lov 9. Marts 1872 var udkommen, fra P. Madsen Møller over ham tilføjet Vold ombord i hans Kvaase, der laa for Anker udfør Klintebjerg d. 27. s. M., vilagt med Erklæring fra Lunde-Stam Herredskontor, er henlagt under Besværingen Nr. 18.

Det er tilfredsstillende, at flige Optrin i de sidste Par Aar ikke vides at være gjentagne, men deraf kan ingenlunde drages den Slutning, at Bevægelsen er standset, og at den misfornøjede Fiskerstand er bleven beroliget; tværtimod er Betyrningen tiltagende, alt efter som Aar efter andet synes at bringe Bekræftelse paa de skadelige Virkninger af Aalevaadsfiskeriet, og Misfornøjelsen kan være lige stor, fordi den ikke giver sig tilkjende i Udfejlsler. Uagtet vi tidligere i denne vor Betænkning have havt Lejlighed til at omtale Lov 9. Marts 1872, maa det være os tilladt her at offere den nogen Omtale, saa meget mere som vi foran have sagt, at den ikke kunde dæmpe den Ophidselse blandt Fiskerne, som har grebet saa vidt om sig, at det maa være os magtpaaliggende paa bedste Maade at godtgjøre, at vi have været berettigede til denne Paastand. Medunderskrevne Udvalgets Formand udbeder sig tillige Tilladelse til saavel her som senere, hvor dertil er Anledning, at maatte berøre sin Stilling fra Begyndelsen af til dette Anliggende; forsaavidt som han i Anledning af samme, som Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, har været opfordret til at udtale sig.

Udvalget formener i det Foregaaende tilstrækkeligt at have paavist de Retninger, hvori Misfornøjelsen, der endnu bestaar usvækket, dengang gik. De første Klager løbe i 1869 fra tyffe Besklyst over de store Trawls, som der brugtes af fremmede, større Fiskerislaader, se Tidsfr. for Fiskeri 4. Aarg. S. 211 flg.; senere, siden 1871, klagedes fra vore Ders Fjorde, Sunds, og Ryster over Drivevaad (de tyffe Zeesen) samt andre Slags Aalevaad. Efter den Anledning, der var givet, indstillede Formanden da efter en udførligere Begrundelse i Skrivelser til Ministeriet af 6. Juli, 11. og 29. Sept. 1871 (Tidsfr. for Fiskeri 6. Aarg. S. 214 flg.) følgende Punkter til Antagelse, som Værn mod en befrygtet Forringelse af Landets Fiskerier og som Middel til at dæmpe den almindelige Uro, nemlig:

1) „Fiskeri med Drivevaad (de engelske Trawls) eller andre til Fiskeri paa lignende Maade indrettede. Værn er forbudt overalt indenfor det danske Søterritorium i 1 Milis Afstand fra nærmeste Land, Der og Holme, og fremdeles i samtlige Fjorde, Vig og Sund.“